

НОВИ ДНИ

Седмичник за култура, стопанство и обществен живот.

България и Югославия.

Напоследък въ външната политика на България се забелязват няколко факта, които говорят за един неинтензивен завој. Досега България се държеше уж неутрална към двете големи групировки в Европа, но околното подобно на бивола, се беше към Италия и Търция. Затова Франция ни държеше под карантина, а съюзницата й Югославия ни тормозеше от 15 години на всяка крачка. Между нас и Югославия се простират грамадни посясти телени мрежи, през които политика не може да прехвърляне. Това ненормално положение се отразяваше крайно лошо върху живота и развитието на двете страни и правеше мира несигурен в Юго-Източна Европа.

Съ идването в България на Ерио, големия французки държавник, атмосферата се разведри като по действието на магическа пръчка. След това представители на нашите стопански съсловия и правници посетиха Югославия. После в срещата на нашия цар с югославияния крал. В Югославия се основа Югославянско българско дружество, въ събранието на което един от водачите на срб-

ския земедел. съюз г. К. Крайшумович е заявил: „Споразумението между българи и срби може да бжде здраво само, ако почива на базата на взаимното зачитане на държавната независимост и национално достоинство на двата народа“.

След основаването на Югославянско българско дружество в Българска последва основаването на подобно и в София, последвано радушно от кръговете на интелегенцията.

Сега се чака нова среща между коронованите представители на двете страни. Наши духовници също ще отидат в Югославия.

Един слънчев лъч изгръва над помрачения хоризонт на двата братски народа, които коптят за разбирателство и братски живот. Да пожелаем този лъч да се разрасне в могща сияйна свѣтлина, която да озари и зарадва помрачените чела на двата братски народа, а после и на всички балкански народи.

Народите с братя и техните единствено желание е да живеят в мир, любов и братско споразумение.

Д-ръ Антонов

Стабилна монета — Стабилно стопанство.

Въ стабилната монета е здравия стопански устой на цялото общество, — на нацията и най-после на отделното стопанство.

Днес животът е тласкан под знака на икономическите идеи, но не и от политическите такива.

За да бжде по-добре разбран и да потвърди мисълта си, ще се послужи с пример. Нека вземем за пример Америка. Там г-н Рузвелт, въплотил въ себе си командването на цялия стопански живот, преграмил и полемиките въ това отношение с много въ Американския печат, но най-отрадното впечатление прави фактът, на всяко икономиката става все по-вече публична, политична.

Въ Франция вестникът Information, чрез най-големите стопански и финансови изразители, посочи на всички управляващи стопански фактори — Италианската лира стерлинга.

Въ Лондон бѣха призвани най-големите финансови капитали на света; там именно и най-ясно се очертава и главната прицелна точка — междинародна стабилна монета, там именно изпъкна релефно златния метал.

Нѣщо повече. Нека стане ясно всѣкому: властта ще трѣбва съ право да се намѣси въ стопанския живот на страната. Този път посочи покойния г-н Кирил Попов още въ 1925 год.

Има ли по-вече нужда от

доказателства за горната истина. За да нѣма нужда повече да се говори.

Преживѣхме общо европейската война, дадохме се милиони човѣшки жертви; днес преживѣваме страшна икономическа война, прахосват се милиарди парични средства, никой не трепва, сега тепърва навлизаме въ една нова страшна валутна криза, за нея имат нѣхъ за сега само стопанските фактори, но по-късно, може би, да се разрастне и по-вече, за тая последна ще трѣбва да се замислим по-вече тукъ въ този период, който би могъл да продължи по-вече и даде път на бедствията и гладъ, а тѣ сж и най-лошия указател.

Завчера главния управител на Банк Оф Ингленд г-н Монтелю Норман замина за Съед. Щати при г-н Рузвелт: дали се е завърналъ незнамъ, но тия двамата ще разговарятъ по валутната криза и прави впечатление, че съдържанието на английската банка от 119 милиона лири стерлинги се повишава на 190 милиона лири, това закупуване на желязния метал ясно говори, че Лондонската конференция дойде само да ги подсети какво да правятъ.

Рузвелт прави инфлация на Американския доларъ, а Шаронъ дефлация на Българския левъ.

Тукъ излиза необходимо да се каже нѣщо и за нашия книжен левъ. За голѣмо очудване въ насъ се завѣдиха доста голѣмо число и то съ за видно обществено положение хора, сторонници за една инфлация на нашия левъ. Въ насъ това не може да стане, защото ний не сме властни на него.

Но да направимъ единъ компромисъ въ това направление, въпрѣки че не е желателно, но и да допуснемъ една такава инфлация, то тя не е по силите ни, нито е за нашите български условия и при нашите праздни каси това не бива да става, защото все пакъ до вчерашното и днешното спадане на нашия левъ ний сме дошли по пътя на инфлацията. Но и самата инфлация трѣбва да бжде (пла-

Редакторъ:
Антонъ Христовъ

Излиза ПЕТЪКЪ.

Годишенъ абонаментъ 50 лв.

Броя 1 левъ

Публикации: по споразумение.

Редакция-администрация:
Книжарница „ИСКРА“
Ески-Джумая.

нова) подобна на Американската, тамъ тя почива на ония капитални закони, които ний не ще можемъ приложи, защото ни липсватъ ония капитали, които ще ни позволят да играемъ, бихъ казалъ на такива борсови спекули, каквито може да се изиграятъ съ Английската лира стерлинга, французкия франкъ и каквато спекула може да играе днесъ Америк. доларъ.

Тѣмъ тия условия ни липсватъ на насъ и ако си позволимъ да играемъ съ нашия левъ нека ми бжде позволено да кажа, че предприемемъ едно рисковано дѣло съ нашите празни каси, защото не можемъ спрѣ падането му, а после ще бжде късно и за ония полумѣрки, които бихме възприели временно, отъ колкото за загубимъ всички. По моя оценка лошо се мисли, ако се отиде по тая стрѣмъ пѣтъ, защото то все пакъ вълотно сме по-добри отъ една Турция, победителките Ромъния, Гърция, а може би, утре и отъ Югославия.

Нека да не дочакваме Доброполските герои да ни подсѣшатъ, че ще трѣбва да се сключва мирътъ; този път е пакостенъ. Не ни трѣбватъ за еми тази политика е гибелна. Днесъ бюджетътъ ни е 5 милиарда, а идущата година трѣбва да стане 3 милиарда. Пѣтътъ на смѣлитъ и разумни икономии, а заедно съ него и на соц. реформи, е единственъ, който ще ни изведе на спасителния брѣгъ. Анаяна...

Валъ.

Отъ 12 — 25 октомврий делегация отъ наши духовници ще бжде въ Югославия, за да върне визитата на югославиянските духовници. Ще посѣти Охридъ и други градове на Македония.

Седмиченъ бележникъ.

Яжте грозде.

Въ България произвеждатъ годишно сѣдно 400 милиона кгр. грозде, а консумацията достига до 90 милиона кгр. годишно. Всичко друго се обръща на алкохолни продукти, които носятъ само зло на народа ни. Ограничената консумация на грозде е породила идеята

Човѣкъ не е само фуражно животно! Той има и духовенъ гладъ, той духовно зажеднява: умътъ и сърцето му искатъ своята храна, искатъ същъ приносъ на сили и ободрение.

И ето: тука е стойността, великата задача и предназначението на единъ добъръ културенъ вестникъ, въ който проблемите на живота, голѣмитъ въпроси на вѣка, търсенията на голѣмитъ умове и богатитъ души, да намѣрятъ вѣрно и здраво отражение и да облятъ съ своята тревога и надежда тия, които жадуватъ за духовна радостъ, за поучение и не сж изгубили духовния си обликъ, въпрѣки незгодитъ, съмненията и нерадоститъ, които единъ, още полуварварски животъ като нашия, така много стѣснява и оскатява силитъ на хората.

Проф. Д-ръ Ас. Златаровъ.

на Мин. на земледѣлието, което ежегодно да организира

Седмича на гроздето

за пропаганда на плодътъ. Тая седмича бѣше определена отъ 24 септ. до 1 октомврий.

Общо взето, нашия лозаръ е свикналъ да приготвява отъ гроздето само вино и ракия и, за да получи по-вече, ограничава до минимумъ консумацията му. Нѣщо по-вече. На следните лакомци на грозде — децата, често се забравя да отиватъ на лозе за грозде, подъ предлогъ, че щѣли да тѣчатъ, а съ това се лишаватъ съ една отъ най-великолепните и полезни храни.

Човѣшкия организмъ е така на годеенъ, че обича да приема най-вече полезната и приятна храна. А гроздето е отлична храна за организма, който използва около 77 процента за храна и лѣчебни свойства. То съдържа 17—25 процента гроздова захаръ, до 1 процентъ киселини, жѣлѣзо, фосфоръ и др. мин. соли, до 1 процентъ бѣлтъчни вещества, витамини, азотни вещества и пр. — всички крайно необходими за организма. Всички тия храни, сравнително най-лесно се преработватъ и отиватъ въ кръвта на организма. Отъ 1 кгр. грозде, той получава къмъ 700 калории тонично.

Гроздето има още едно великолепно свойство, което напоследък много се изтъква отъ лѣкаритъ: то има силни

лѣчебни свойства.

Препоръчва се за лѣкуване на малокръвие, стомашни и нервни болести, катаръ, запекъ, чернодробни, бѣбречни и др. болести, затлъстяване, подагра и т. н.

Повдига се вече и въпросъ за откриване специални станции за гроздолѣчение.

Всичко това, всички тия усилия на специалисти да препоръчватъ широката консумация на гроздето, което преди всичко е първостепенна храна, ни кара настоятелно да препоръчаме и ние гроздето. Сезонътъ на гроздето е малъкъ и трѣбва благодаритъ на зема рационално да се използва.

И, въистото вредното вино, лозарѣтъ да се научи да приготвява полезните мармалади, сиропи, сокове, сладка и т. н., които сж само плюсъ за здравето на народа.

Гроздето зрѣе, използвайте го най-рационално!

П. С.

Ал. Т. Ковачевъ.

Възвръщане.

(Разказъ).

Бѣше тиха и приятна нощъ. Балканътъ дрѣмѣше унесенъ въ тихия шепотъ на хилядите зелени листа. Тамъ нѣкъде въ девственитъ усой пѣше славей. Неговата звучна пѣсенъ се разливаше като сребриста струя всрѣдъ зеленитъ листа на вѣковнитъ дървета и носена отъ тихиятъ вѣтрецъ, който едва поклащаше върховете на синята люляка, се губѣше нѣкъде въ далечината. Лекиятъ полумракъ даваше нѣкаква приказна красота на малките пѣтеки, които криволяха между дърветата и се губеха надолу къмъ подножието. Блѣдиятъ полумесець, затуляя отъ леки облачета, хвърляше отъ време на време блѣда свѣтлина по релситъ на тѣснолинейката при камечовжлена-

та мина, които пѣкъ отъ своя страна блѣсваха нагоре, показвайки черната уста на мината, около която кипѣше огромна работа.

Всичко наоколо спѣше, само работниците отъ вечерната смѣна бутаха неуморно предъ себе си вагонетките, които извличаха дълбоко отъ земята. Силните електрически лампи осветяваха тѣхните бледи и сурови лица. По тѣхните мускулисти и силни плещи течеше потъ. Тия хора сѣкаш не виждаха чудно хубавата нощъ и не чувстваха свежиятъ лѣхъ на въздуха, който бѣше напоенъ съ най-хубавия парфюмъ на първитъ цѣвта. Тѣ сѣкаш не виждаха палавиятъ клонъ на люляката, който се бѣ надвесилъ надъ тѣхните глави,

показвайки имъ весело своите хубави сини цѣвчета. Може би тѣхните сърдца бѣха студени и безчувствени за малките радости, които имъ донасяше хубавата природа. Или пѣкъ въ тѣхните измъчени гърди, бѣше заглъхнала за винаги оназъ струна, която бѣ предназначена за живота и радостта, та затова тѣ бѣха толкова безчувствени и мрачни, като чернитъ вагонетки, за които нѣмаше безгрижие, нѣмаше радости.

Изведнажъ всрѣдъ голѣмото движение отъ хора и вагонетки се разнесе сърдцераздиателенъ писъкъ, и само следъ нѣколко секунди цѣлото движение спрѣ предъ тоя ужасенъ викъ, който бѣше разбудилъ въ застиналитъ гърди на тия хора ужасътъ на смъртта.

Не следъ много се разнесе строгия гласъ на минния инженеръ, а следъ това всички видѣха да се изнася на носил-

ка единъ младежъ съ строгъ шенъ кракъ. На всички сърдца се свиха отъ болка, защото тѣ предъ страданието и смъртта бѣха братя И въ сжщия моментъ по тѣхните голѣми и пропити съ скръбъ очи блѣсна сълзата на човѣщина и прикителство. Итъ всички като единъ пожелаха да бждатъ тѣ вмѣсто тоя младежъ, който навѣрно бѣ твърде слабъ предъ страданието. Само тукъ може би, човѣкъ виждаше истинската сълза пролята така естественъ и така съчувствено предъ чуждитъ страдания.

Печалното шествие отъ четирма работници, които носѣха носилката заслиза бавно надолу по пѣтеката, която криволяше заедно съ релситъ и водеше къмъ жилищата на работниците.

Гласътъ на славея бѣ заглъхналъ, а луната се бѣ сри-ла задъ тъменъ и черенъ облакъ. Бедниятъ момѣкъ съ

строшенъ кракъ бѣше прихлупилъ очи отъ болка и негова-та мисълъ сега лѣтѣше нѣкъде далечъ къмъ родното село, тамъ където живѣха неговата бедна майка и малката му сестра.

О! ако тѣ бѣха сега при него, мислѣше си той; бедната му майка би го прегърнала, би спрѣла болките и кръвта, която оросяваше малката пѣтека съ капки червена кръвъ. А сега, ако той останеше недѣгавъ, съ какво щѣше да бжде полезенъ за тия, чийто единичка утѣха бѣ той?

— Хансъ, ти плачешъ, извика единъ отъ четирмата, който бѣше неговъ приятелъ и носилката се спря.

— Не за счулениятъ си кракъ плача азъ, едва прошушна бедниятъ младежъ, боейки се сѣкашъ да не бжде чутъ, а за тия, които ще останатъ, може би, безъ моя помощъ въ живота.

Ерио за съветския съюз.

Предъ московския съвет на комисаритъ презъ време пребиваването си въ Москва бившия френски президентъ Ерио е държалъ речъ, въ която между другото е казалъ:

— Пръвъ пътъ дойдохъ въ съветския съюзъ преди 11 години, непосредствено следъ гражданската война въ Русия, когато току що почваше стопанското строителство въ Русия.

Презъ този периодъ отъ време Русия е станала силна и днесъ има много приятели.

Сега азъ видяхъ въ СССР градове и села, заводи и колхоза и видяхъ всичко това съ очитъ на човѣкъ, който умѣе да гледа истината право въ очитъ и който, като кметъ на голѣмъ френски градъ, не е профанъ по въпроситъ отъ общинското строителство. И искамъ да поздравя тука публично и на всеуслишание работниците, селянитъ и всички трудящи се въ Москва и на-

родитъ на цѣлия съветски съюзъ за ония забележителни успѣхи, достигнати отъ тѣхъ. Завърналъ се въ Франция, азъ ще разкажа на френския народъ и звъ тия успѣхи, и за радушния приемъ, оказанъ на мене и приятелитъ ми въ СССР. А душата на френския народъ е добра и той ще бжде трогнатъ до дълбинитъ на душата си. Отъ негово име азъ приемамъ вашия изразъ на дружба и отъ негово име визавявамъ неговата дружба.

Азъ видяхъ въ Съветския съюзъ голѣми градове, голѣми предприятия и много малки деца, младото ваше поколение. Тѣ ми напомниха децата на родния мой градъ Лионъ.

И ето, нашъ дългъ е — да работимъ за дѣлото на мира така, че тия деца на Москва и Лионъ, на Франция и СССР да бждатъ избавени отъ тежкитъ изпитания, страдания и ужаситъ на войната, презъ които преминаха бацитъ имъ.

зачитане правата на българското население въ Македония по отношение на езикъ, книги, училища и църкви.

Никакъвъ пактъ съ Турция и Гърция, които отнеха най-хубавитъ земи на България — Българска Тракия, отъ която България никога не може да се откаже.

На 1 т. м. Е. Джум. окол. учителско д-во има редовно заседание съ дневенъ редъ: Отчети на н-ството и делегатитъ, изборъ на ново н-ство, разни. Отчетитъ бѣха одобрени. Избра се н-ство въ съставъ: Ст. Славовъ, Т. Дюлгеровъ, В. Геновъ, А. Христовъ и М. Зайцарова.

100 милиона грозде се равняватъ по хранителна стойностъ на 950,000 бѣлтъчни вещества (8 милиона яйца — 40 вагона), 20 милиона кгр. захаръ — 2,000 вагона. 400,000 хранителни соли.

Въ града ни сж констатирани случаи отъ скарлатина, дифтеритъ и тифусъ. Санитарнитъ власти сж взели мѣрки за ограничение на тѣзи опасни заразителни болести.

Отъ 1 т. м. въ гр. Ески-Джумая се установи на частна практика **столичната зъболѣкарка В. Василева Казанджиева**. Кабинетъ и се помѣщава въ старата поща, кжщата на г-жа К. Абаджимаринова. Приема всѣки денъ отъ 8 — 12 ч. сутринтъ и отъ 2 — 7 ч. следъ пладне.

Сгодилъ се е нашиятъ приятел и съгражданинъ г. Стефанъ Михайловъ, учителъ въ прогимназията за г-ца Цонка Жечева. Нашитъ най-хубави пожелания.

„Седмицата на гроздето“ е минала въ усиlena пропаганда (отъ страна на специалния комитетъ) за консумация на гроздето. Изъ в-цитъ сж написани множество статии, издадени сж брошури, позиви, хвърчащи листове, специаленъ „Вестникъ на гроздето“, изложби въ страната, сказки и др. т.

Кметството разреши брачното на царевичката отъ 3 т. м., а отъ 3 — 4 дни преди този денъ хората си берѣха царевичката. Този фактъ говори за нашата обществена дисциплинарностъ и непредвидливостъ отъ кметството.

Музикалното дружество съобщава на членоветъ си, че събранието му, определено за 1 т. м., се отлага за 8 т. м. 10 ч. въ прогимназията „Хр. Ботевъ“.

Следъ обиколката си въ Римъ и Прага м-ръ Гичевъ е заявилъ: Ако зависи отъ мене, азъ още днесъ бихъ въз-

становилъ не само търговскитъ, но и дипломатическитъ отношения съ Съв. Русия, защото ще имаме не само стопански облаги отъ това, но и ще бждемъ по добре политически въ международно отношение.

По въпроса за задълженията м-ръ председателтъ е заявилъ: „Ще се иматъ предвидъ, преди всичко сроковетъ и размѣра на лихвитъ; сроковетъ ще се продължатъ, а лихвитъ ще се намалятъ. Тази ще бжде главната основа на закона. Може, като изключение, за известни задължения да се предвиди и намаление, но това е въпросъ на подробности.“

Започната е построяването на новъ солиденъ мостъ на р. Врана, до който се поправя и шосето отъ „Независимостъ“. Прокарана и нивелирана улица започна отъ джамията. Остава само джамия да се огради съ тараби, да се направи градина, да се благоустрои цѣлата улица.

Втората смѣна трудовата която почва да работи отъ т. м. ще поправи доста улици. Само че, както става всѣгда, когато дойде редъ за покрайнинитъ, времето се разваля и тѣхнитъ улици оставатъ каквито сж били отъ освободението.

Девическо стопанско училище „НАДЕЖДА“ — Е.-Джумая.

ОБЯВЯВА се на интересующитъ се, че записванията въ училището **продължаватъ**.

Редовнитъ занятия започватъ на **16 септември**.

Записванията на ученицитъ става отъ **10 — 12 часа преди обѣдъ** въ училището „Любенъ Каравеловъ“.

За редовни ученички се приематъ свършилитъ **III прог. класъ**, а за несвършилитъ за извънредни.

Директорка: **Я. Д-ръ ПЕНЕВА**.

ОБЯВЛЕНИЕ ЗА ЕЛЕКТРИЧЕСКИ ИНСТАЛАЦИИ на достъпни цени

отнесете се до

ЮРДАНЪ Х. ЕНЕВЪ

работа бърза, евтина и сигурна.

Извършватъ се и всѣкакви поправки на инсталации, електромотори, динама, електрически звънци и др.

Ал. Бояджиевъ

ТРЕДжумая

РАЗПОЛАГА на СКЛАДЪ съ ВСИЧКИ ВИДОВЕ

стамбирани модели: възглавнички, подзакачалки, коври, тишланфери, полички, сапфетки, покривки за маса и др на американъ и ангина. — **Цени конкурентни.**

ХРОНИКА.

На 8 октомври 1933 г.

отъ Б. З. Н. С. — обединенъ (Б. З. Н. С. „Г. Марковъ“; Б. З. Н. С. — „Ст. Загора“, Б. З. Н. С. „Ал. Стамболийски“, недоволни отъ Б. З. Н. С. „Врабча 1“) ще бжде устроено публично събрание въ г. Е. Джумая, кино „Жековъ“, 10 ч. пр. об.

Оратори:

Профес. Диковъ, Дечо Теневъ, Недко Гатевъ, Инж. Кир. Поповъ.

На 29 т. м. въ София

е основано българо-югославянско дружество, което си поставя за целъ опознаване и сближение на двата братски народа. Подобно дружество е основано и въ Бѣлградъ. На събраннето е говорилъ бившиятъ м-ръ г. Д. Казасовъ. Поканени били 160 души, а при-

сжствували 400. Желаети за членове се записали 300 души. Ето една инициатива, която трѣбва да бжде поздравена отъ гледна точка културнитъ интереси на България.

Отъ 29 т. м. до 15 ид.

м. въ София, по инициативата на търгов. съюзъ, се устройва голѣма мострена изложба въ салонитъ на Слав. беседа. Посѣтителитъ ще пжтватъ съ 50 % намаление по Б. Д. Ж.

Презъ време на изложбата ще се състои голѣмъ търговски съборъ.

На 24 т. м. политическиятъ кръгъ „Звено“ е свикалъ публично събрание, на което е говорилъ бившиятъ министъръ г. П. Тодоровъ на тема: „Вншната политика на България“. Накрая ораторътъ заключилъ: „Непосредствено сближение съ Югославия при-

— О! Хансъ, ти ще оздравѣешъ, ще се засилишъ и пакъ ще можешъ да работишъ, бѣше отговорътъ.

Частъ и половина следъ тоя разговоръ Хансъ лежеше на хубаво чисто легло въ малката минна болница съ добре превързанъ кракъ.

Сега болката бѣше намалала малко и той можеше спокойно да лежи и да наблюдава презъ отворения прозорецъ красивата природа.

Тукъ нѣма радостъ, мислѣше си той, нѣма пѣсень, безрижие, а вѣченъ тормозъ на ежката работа, който убива уха, убива и най-невинното желание за радостъ и другъ животъ. Тѣ всички тукъ бѣха като сплнци. Еднообразието бѣше тежко, то погубваше всичко онова, което имаха тѣ овѣшко и ги правеше машини, които живѣеха безъ желание, безъ радостъ Съ една дума, тия хора разпрѣснати въ

чернитъ дълбоки дупки, кждето никога не достигаше слънчевъ лжчъ, бѣха откъснати и чужди за живота. Хансъ виждаше, че тия хора тукъ загиваха откъснати отъ своитъ семейства и чужди за външния свѣтъ и въ него тая нощъ се пороид толкова благородната, толкова човѣчната идея, а именно: „Да възвърне тия хора и себе си къмъ живота“. Да направи тѣхния животъ смисленъ и по добъръ. О! колко човѣшко, колко хубаво му се видѣ всичко това. Бедниятъ младежъ, който бѣ загубилъ завинаги своя кракъ и който трѣбваше да остане неджгавъ завинаги предъ цѣлия си животъ, задири въ себе си ония сили на доброто и благодетелта, които спѣха въ него, покрити отъ праха на времето и живота. О! той щѣше да влѣе въ тѣхнитъ гърди новъ духъ, нова струя на животъ и енергия, ксито ще стоплятъ тѣхнитъ

застинали човѣшки сърдца. . .

Петдесетъ дни следъ тая случка Хансъ оздравѣ, но неговия кракъ остана сакатъ; една лека патерница сега замѣняше неговата предишна еластичностъ и сила. А само два месеца следъ оздравяването всрѣдъ работницитъ отъ мината имаше голѣмо промѣнение: една живостъ, една нова въра бѣ вложена въ тѣхния животъ. Въ тѣхната работа, въ тѣхнитъ отношения имаше красота, имаше човѣщина. Балканътъ нѣмъ и печаленъ преди, сега ехтѣше отъ тѣхнитъ пѣсни. Тукъ имаше млади хора, на които гърдитъ бѣха изпълнени съ свежестъ и животъ. Хансъ неспреставаше да работи: той употребяваше цѣлата си енергия, цѣлото си време за тѣхъ. И неговия трудъ, неговитъ хиляди думи, казани за толкова кжсо време не бѣ на празенъ; тѣ бѣха постигнали своята целъ. Работницитъ отъ

мината бѣха спасени, тѣ бѣха възвърнати къмъ живота и радостта.

Дружеството, на което бѣ минало, и което бѣше западнало и дължеше огромна сума на работницитъ бѣше принудено да имъ продаде мината за една нищожна цена. Две години следъ това сумата бѣ изплатена и работницитъ станали господари на огромното богатство. Производството се удвояваше и работата вървѣше отлично. Скоро долу въ подножието бѣха построени мълки бѣли кжщички, кждето живѣеха щастливо семейства на работницитъ. Хансъ, въпрѣки своитъ петдесетъ и петъ години, бѣше бодъръ и силенъ за да работи за другитъ. Често пжти той заставаще на една височина и гледаше, какъ малкитъ празни вагонетки се изкачаха нагоре по наклонъ, и какъ другитъ, пълни слизаха надолу. Гледката биваше пре-

красна, защото той винаги виждаше съ задоволство засмѣнитъ и весели лица на младитъ, които поемаха и продължаваха неговото дѣло. Въ тоя моментъ той забравяше своя скупенъ кракъ и се чувстваше щастливъ, както никога преди. . .

Тамъ долу дето се нависа на голѣмия металически цилиндъръ дългата медна телъ стоеше Емилия, неговата сестра. До нея стоеше младъ човѣкъ; по тѣхнитъ лица играеше щастлива усмивка. Хансъ имъ махна весело съ ръка, което тѣ отговориха съ махване на ръце. За тѣхъ и не бѣше направилъ той всичко това. . .

Платете си абонаменти

Шуменъ, Печатница „Спасъ Поповъ“ — 106 — 1933